

UZASADNIENIE

R. P. został obwiniony o to, że w dniu 29.07.2015 roku w Ł. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. nr rej. (...) nie zastosował się do przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym i urządził postój wyżej wymienionego pojazdu w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-25b „kontynuacja zakazu postoju”

to jest o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 23 czerwca 2016 roku w sprawie o sygn. akt XVII W 6567/17 R. P. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. i za to na podstawie tego przepisu wymierzono obwinionemu karę 200 złotych grzywny. Nadto Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości apelacją obwiniony zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 7 § 1 k.w. poprzez jego niezastosowanie i brak wyłączenia odpowiedzialności obwinionego za zarzucany mu wnioskiem o ukaranie czyn z art. 92 § 1 k.w. w sytuacji, gdy z okoliczności niniejszej sprawy i zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że nieświadomość tego, że czyn jest zagrożony karą była usprawiedliwiona z uwagi na błędne oznakowanie obszaru objętego znakiem B-36 oraz obszaru objętego znakiem D-18;

b) art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 28 ust 3 pkt 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393) poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zakaz wyrażony znakiem B-35 nie ulega wyłączeniu w miejscu, w którym znajduje się znak D-18;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów oraz wydanie wyroku w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, a mianowicie dowolne uznanie przez Sąd, że chodnik na którym zaparkowany był pojazd obwinionego m-ki M. nr rej. (...) znajdował się w pasie drogi i stanowił jej element, podczas gdy mapy wskazujące na powyższą okoliczność nie zostały załączone przez Straż Miejską do akt sprawy, a więc okoliczność ta nie została udowodniona.

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego nie była zasadna.

Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego uznając, że R. P. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 92 § 1 k.w.

Nie można zgodzić się z argumentacją apelującego, iż w analizowanej sprawie zachodzą podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia obwinionego. Zdaniem apelującego Sąd I instancji błędnie przyjął, że obwiniony w dniu 29 lipca 2015 roku miał świadomość, iż parkuje w miejscu objętym zakazem wyrażonym znakiem drogowym B-36 i w konsekwencji parkując swój pojazd marki M. nr rej (...) nie zastosował się do przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym urządzając postój swojego pojazdu w miejscu obowiązywania znaku zakaz zatrzymywania się. W ocenie apelującego nieprawidłowo ustalono, że w miejscu w którym zaparkowany został pojazd M. nie obowiązywał znak D-18, czyli parking, nadto panował bałagan informacyjny i niewłaściwie oznakowano obszar objęty zakazem B-36.

Sąd I instancji dostatecznie wykazał, że obwiniony nie zaparkował swojego pojazdu w obszarze parkingu wyrażonego znakiem D-18. Świadczy o tym jednoznacznie zgromadzona dokumentacja fotograficzna oraz treść notatki urzędowej. Obwiniony zaparkował samochód na chodniku biegnącym od ul. (...), oddzielnym od wyznaczonej wzdłuż jezdni strefy parkowania pasem zieleni. Nie budzi wątpliwości fakt, iż na odcinku drogi od ulicy (...) do ul. (...) obowiązuje zakaz zatrzymywania się wyrażony znakiem B-36, który ustawiony jest po prawej stronie jezdni patrząc w kierunku ul. (...). Znak ten ustawiony jest po prawej stronie drogi ul. (...) i jest powtórzony znakiem B-36 z tabliczką T-25B na wysokości chodnika, na którym parkował obwiniony. Powyższe ustalenia zostały jednoznacznie wykazane dokumentacją fotograficzną oraz wynikają z zawartej w aktach informacji uzyskanej od (...) M. Ł..

Twierdzenie obwinionego, iż obszar parkingu obejmuje także teren chodnika mimo, iż jest on od niego oddzielony pasem zieleni nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Gdyby przyjął tęzę lansowaną przez R. P., że nie miał świadomości, iż chodnik na wysokości parkingu nie jest objęty prawem zatrzymywania się i parkowania i był przekonany, że parkuje w obszarze strefy objętej znakiem D-18, to zasadnym byłoby przyjęcie, iż powinien dokonać opłaty za postój, czego jednak nie uczynił.

Zakaz wyrażony znakiem B-36 dotyczy tej strony drogi, po której znak się znajduje, z wyjątkiem miejsc, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postój lub zatrzymanie. Wbrew twierdzeniom obwinionego zatem parking przy ul. (...) wyrażony znakiem D-18 w żaden sposób nie wyłącza zakazu parkowania wyrażonego znakiem B-35 poza obszarem parkingu wzdłuż ulicy (...).

Zakaz wyrażony znakiem B-36 obowiązuje do odwołania lub do miejsca umieszczenia znaku B-35. Umieszczona pod znakiem B-36 tabliczka T-25b oznacza kontynuację zakazu wyrażonego znakiem. Dopiero znak T-25c stanowi odwołanie zakazu wyrażonego znakiem B-36. Jeżeli zakaz ten nie jest uprzednio odwołany znakiem oznaczającym koniec zakazu, to obowiązuje on do najbliższego skrzyżowania, czyli w analizowanej sprawie do ul. (...).

W przedmiotowej sprawie nie wystąpiły żadne wątpliwości czy też braki dowodowe. Sąd Rejonowy procedował na pełnej dokumentacji korzystając także z map analizowanego obszaru, z których jednoznacznie wynika, iż chodnik na którym parkował swój pojazd obwiniony leży w pasie drogi ulicy (...).

Nie można uznać i zaakceptować argumentu obwinionego, iż skoro uprzednio ani on, ani inni kierowcy nie byli za takie parkowanie wcześniej karani to winno to być poczytane jako okoliczność łagodząca. Taka argumentacja nie jest logiczna i świadczy o braku refleksji obwinionego odnośnie popełnionego przez niego wykroczenia.

Reasumując, należy wskazać, iż Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się żadnych błędów, uczynił podstawą swoich ustaleń faktycznych wnioski płynące ze zgromadzonego materiału dowodowego. Jego ocena była zgodna z zasadami wyrażonymi w przepisie art. 7 k.p.k., stosowanym odpowiednio także w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Ustalenia poczynione przez Sąd meriti należy uznać za prawidłowe, a apelujący nie przedstawił argumentów mogących prowadzić do ich podważenia. W szczególności nie stanowi takiego argumentu samo twierdzenie zainteresowanej strony, iż proces interpretacyjny związany z obowiązującymi przy ul. (...) znakami drogowymi mógł skutkować korzystniejszą oceną jego zachowania.

Podkreślić należy, iż w sprawie nie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości, które skutkowałyby koniecznością uwzględnienia ich na korzyść obwinionego, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego tj. nieuwzględnienie apelacji obwinionego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na którą złożyły się: kwota 30 tytułem opłaty od kary grzywny ustalona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz kwota 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków ustalona na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. (Dz.U. Nr 118, poz. 1269).